

Vasario 17d.

Mokinio vardas _____

4bp klasės namų darbai Nr. 20

1. Tėvynės pažinimas. Lietuvos gamta.

- a. Perskaityti V. Palčinskaitės „Paprašykime paukštelių“.
 - b. Pratybose atlikti užduoti nr 1, psl 1..
- Iš psl.6 išmokti mintinai 2paukščių pamėgdžiojimus.(PASIRINKTINAI)

2. Gramatika.

- a. Ištaisyti testo klaidas ,neteisingai parašytus sakinius perrašyti.
- b. Sugalvoti po 4 sakinius su būdvardžio vienaskaita ir po 4 sakinius su būdvardžio daugiskaita. Galite naudotis pasiūlytais būdvardžiais.(kreivas, banguota, svelni, spindintis, kalvoti, debesuotas, šlamantys, galingi.)

3. Raiškiai skaityti prisegtą kūrinių ištrauką „Didysis potvynis“

Pastabos: Vyksta skaitymo konkursas, nepamiškite aprašyti perskaitytų knygelių, nuo to priklausys jūsų rezultatas.

Tėvėlių parašas: _____

Ačiū,

Mokytoja Augenija Incisi
nate6056@gmail.com

Didysis potvynis

Kartą naktį danguje garsiai sugriaudžia griaustinis. Kai kurie miško gyventojai taip saldžiai miega, kad nieko negirdi; kiti prabunda, valandėlę pasiklauso ir užsitraukę antklodę ant ausų vėl užknarkia; treči atsimerkia ir galvoja: „Griaustinis? Tokiu metu? Juk pavasaris dar toli!“ Tada keliasi, praveria duris ir ima dairytis į dangų.

Dangus aptrauktas juodais debesimis, pro juos retkarčiais blyškiai švystelia mėnulis. Ūmiai prapliumpa lietus. Pila kaip iš kibiro: tokios liūtis neprisimena niekas.

Lyja iki aušros, lyja kiaurą dieną ir kiaurą naktį, ir dar dvi dienas ir dvi naktis; užsilikęs sniegas ištirpsta, ir pažliugusią žemę užtvindo vanduo.

– Taip ilgai lyti negali, tuoj liausis, – sako kažkas.

Tačiau liūtis nesiliauja. Upeliai

ištvinsta, tvenkiniai išsilieja, o vanduo dar vis kyla ir kyla.

Pirmasis savo namus palieka Kurmis.

– Vos neprigėriau! Visi kambariai, visi urveliai pilni vandens! – skundžiasi jis, ropšdamasis į medį.

– Prasti popieriai! – sukrankia Varnas. – Reikėtų sušaukti susirinkimą.

Didžioji Taryba įsako sušaukti visuotinį susirinkimą; kol išsigandę gyventojai aptarinėja padėtį, liūtis dar smarkiau išsišėlsta. Vanduo jau siekia durų slenksčius.

– Reikia padaryti didelį plaustą, sulipti ant jo ir laukti, kol liausis lijė! – siūlo Voverė.

– Per vėlu, nespėsime! – papurto galvą Bebras.

– Kas dabar bus? – baimingai klausia sesutės Pelytės.

– Pasidalykim į būrelius, ir tegul

„Atnešk ir senelės skrynią! Ir nepamiršk mano mežginio!“

*Silpniau skaitantiems
užteks 1 puslapio.*

klekvienas būrelis gelbstisi kaip išmano. Reikia iš čia sprukti.

– Sprukti tai sprukti, bet kur?

– Į kalvas, ten vanduo mūsų nepasieks. Pirmyn, bičiuliai!

Lietus vis pliaupia ir pliaupia: dabar jau tikras potvynis. Miško gyventojai skubiai kraustosi iš namų ir, susispietę į būrelius, ima sukti galvą, kaip iš čia kuo skubiau išnešus kudašiu. Skruzdės sulipa į riešuto kevalą, sesutės Pelytės išsiropščia į Strazdo lizdą, kuri šis joms padovanojo, Žiurkėnas įsitaiso Vėžliui ant nugaros, Žiogas su Boružėmis sėda į seną skardinę: kur ją rado, nežinia; Varlėms gana ir rąstigalio, bet kiti miško gyventojai pasidaro nedidelius, bet tvirtus plaustus – ar matote juos? Sraigė su bičiuliais iš kažkur ištraukia popierinį laivelį, o Ežiai – tuščią skardinę nuo padažo; Ūdra stumia dėželę su Pelytėmis ir Miegapele, kuri, savaimė aišku, miega užsimovusi ant pilvo gelbėjimo ratą.

Vienu žodžiu, prasideda didysis kraustymasis. Žinoma, truputį baisoka, be to, labai liūdna, nes visi palieka savo namus; tačiau Cikada

skambina gitara, stengiasi pakelti upą. Ekspedicijos priekyje skrenda paukščiai.

– Pirmyn! Užgulkite irklus!

Plaukia plaukia ši marga kompanija, žiūri – nebelyja. Visi su palengvėjimu atsidūsta.

– Ei, vyručiai, pažiūrėkit į dangų! – sušunka Barsukas. Miško gyventojai pakelia akis aukštyn ir mato: stori debesys, kiauras dienas dengę žydrą skliautą, ima retėti, skirstytis, ir pro jų draiskanais retkarčiais švystelia silpnutis saulės spindulėlis!

– Valio! Lietus baigėsi! Valio! – pasigirsta aplinkui.

Visi džiaugiasi. Bet...

Bet kur mūsų bičiuliai atkeliavo? Ogi pro medžius, krūmus ir nendres jie sveiki ir gyvi atplaukė į kitą miško kraštą. Jau naktis!

Juodoji Pelė žiūri žiūri į horizontą ir net pašokusi kad sucyps:

– Negali būti! Tik pažvelkit! Ar jūs irgi matot?

– Negali būti! – sucypia ir sesutės Pelytės.

Juodoji Pelė netiki savo akimis. O ką gi ji pamatė?

Tai sužinosite kitoje knygelėje.

„Žiūrėk, žiūrėk, ar ten ne valtis? Atsiiria kažkoks keistuolis su didele kepure...“

